

Urfremføring i Moss kirke

Sommerfestivalen ble bragt til en storslått avslutning i Moss kirke sist søndag, med urfremføringen av en ny norsk messe skrevet av Iver Kleive.

Anmeldt av: Christian Killengreen

Publisert

27.08.2012 19:57

Sist oppdatert

27.08.2012 20:00

Deltagere var Oslo Bach-kor og Moss Kammerkor, musikeren Audun Kleive på perkusjon og elektronikk samt den danske saxofonisten Hans Ulrik på fløyte, sopran- og barytonsaxofon. Dirigent for det hele var Kjetil Ertresvåg. Bortimot fullsatt kirke overvar begivenheten.

Det vi her fikk møte var et stort anlagt verk som varte i godt og vel halvannen time. Lydforsterkning av kor og instrumentalister, samt medbragt lydmateriale, bidro til at verket etterlot seg et mektig inntrykk. Det besto av seksten satser ialt. Blant disse var også tekstene til Kyrie, Gloria, Sanctus, Benedictus og Agnus Dei-satsene å finne, jevnlig spredt ut over i verket. Credo-satsen var utelatt. Det hele åpnet imidlertid med en Max Reger-sats over salmen «Som den gyldne sol frembryter», fremført fra hovedorgelet i kirken. Iver Kleive trakterte selv instrumentet. På konserten for øvrig spilte han keyboard fremme ved koret, der resten av ensemblet befant seg. Etter Reger-åpningen var det utelukkende Kleives egne toner som fikk råde grunnen.

Om musikken til Kleive kan sies at han innen melodikk ofte tyr til det enkle og sangbare. Popmusikalske vendinger og forsiringer dukker dessuten ofte opp i den musikalske veven. Harmonisk er musikken meget gjennomarbeidet og tidvis svært avansert. Kleive opererer ofte med spenstige toneartsmessige brudd ispedd et vell av farverike akkorder, gjerne parallellforskjøvet. Dette synes å være blant de kompositoriske grep han vender tilbake til.

Max Reger, som jo blir regnet til de komponister som utfordret romantikken slik at den etterhvert viklet seg opp i mer abstrakte og atonale retninger, blir altså hensatt til selve inngangen av Kleives messe. Dette blir åpningsportalen Kleive ønsker å føre oss igjennom. Ikke bare har han med dette grepet funnet frem til et stykke som han sikkert mener egner som åpningsstykket i hans egen messe. Han fører verket på sett og vis samtidig hen til terskelen av det 20. og 21. århundret, der stilpluralismen har hersket i rikt monn. Og da stilles verket overfor viktige spørsmål: Hvilken stil skal man ty til i et verk fra vår egen tid? Hva bør fornyes og hva innebærer det å fornye musikk i våre dager? Er det akseptabelt å ty til romantiske uttrykk og virkemidler, de ligger jo så snublende nær den daglige, musikalske virkeligheten vår. Hvor genuin fremstår komponisten gjennom sitt nye verk da?

Mange partier i Kleives messe påkaller stor interesse. Iblant lyner det. Mange svært vakre partier møter vi også. Kleive, som selv er en musiker av format, og som definitivt gjennom sin messe tilkjenner at han evner å omsette et materiale til en avansert og slående musikalsk vev, Gloria-satsen mener jeg er et svært godt eksempel på dette, synes jeg likevel fremstår i denne musikken kun delvis med en selvstendig stemme og signatur, de flotte partier til tross. De romantiske strømningene blir rett og slett for dominerende. Popmusikalske virkemidler benyttes dessuten svært ofte. Dette er vendinger og løsninger man gjerne er kjent med fra før. Slikt skygger for komponistens egen stemme. Dette gjorde det etter mitt syn noe her. Selv om mye samtidig også fremsto som lekkert. Lydnivået var åpenbart et virkemiddel som også var ønsket utnyttet. Dette følte tidvis nokså unødvendig og litt påfallende.

Det er krevende å etse ut et eget musikalsk stoff i vår tid hvor musikk omgir oss over alt og til enhver tid. Eldre stilperioder lever dessuten i høy grad side om side med uttrykk fra vår egen tid. Iver Kleive er en begavet musiker det er verdt å lytte til. Jeg skulle nok ønsket meg noe mer harmonisk og melodisk distighet i denne messen. Det kan man kanskje håpe på ved en senere anledning. Koret klang fint men slet i noen partier intonasjonsmessig. Kjetil Ertresvåg var imidlertid en trygg dirigent gjennom det hele.

Karakter: 4